

Hoofdstuk 1

Vrijdagavond, 5 mei

‘Ben je er klaar voor, Vicky?’

Kimberly’s hand op mijn onderrug gloeit door mijn flinterdunne tuniek. Een moment kijk ik in haar ogen die stralen achter haar vossenmasker. Ze lijken zwart door haar immense pupillen.

Ik snuif mijn longen vol tot de zuurstof in de toppen van mijn longen tintelt. Wat zal me achter de twee grote deuren naar de aula te wachten staan?

‘Ik kan niet meer terug, vrees ik,’ zeg ik terwijl ik mijn Antilliaanse vriendin nerveus aankijk. Ze schudt haar hoofd glimlachend.

‘Laat alles je gewoon gebeuren. Heb ik ook gedaan. De eedaflegging is maar een formaliteit.’ Ze streelt me geruststellend over mijn rug. ‘Ik wed dat je ervan gaat genieten.’

‘Kun je echt geen tip van de sluier oplichten, Kim?’

‘Nee, sorry Vicky. Dat mag ik niet. Ook ik heb de eed afgelegd.’ Ze blikt omlaag naar haar gouden medaillon met de vosenkop erop, dezelfde als die ik heb gekregen, of eigenlijk – zo meteen voor de show – opnieuw ga ontvangen. ‘Een Gouden Vos moet zichzelf in elke situatie kunnen redden,’ zegt ze. ‘Het gaat je lukken. Je bent toch ook door de Vossenjacht heen gekomen?’

Ik knik en meteen flitsen mijn gedachten terug. Wat een fantastische week is het geweest. Ik heb me nog nooit zo geliefd en sexy gevoeld. Wat ben ik mijn vriendin Melanie dankbaar dat

ze me in het erotische spel heeft geïntroduceerd. Het heeft ons dichterbij elkaar gebracht.

Melanie en ik gunnen het elkaar liefde met anderen te ontdekken. We weten dat we uiteindelijk toch wel weer bij elkaar uitkomen. En dat ze ook de *hots* heeft voor Joachim, mijn buurjongen en kersverse vriendje, is een fijne bijkomstigheid. Ik kan niet wachten op de zomervakantie waarin we met z'n drieën leuke dingen gaan doen.

Kimberly geeft drie statige kloppen op de deur, die vrijwel meteen gracieus wordt geopend door twee in toga gehulde mannen. Beiden dragen ze een vossenmasker, maar ik zie onmiddellijk dat het Boris en Lev zijn, de gespierde Oekraïense 'lijfwachters' van Amanda en Jeremy. Ze sluiten de deuren wanneer Kim en ik de eerste stappen in de aula zetten. Die is door een zee van kaarsen verlicht. Een geur van cederhout en rozen zweeft me tegemoet. Een meterslang pad begrensd door waxinelichtjes vormt een sfeervolle corridor naar een troon. Daarop zitten Amanda en Jeremy, beiden vossencoaches en de oprichters van Vossenjacht. De warmte van de flikkerende kaarsen kruipt onder de stof van mijn tuniek naar mijn dijen. Honderden ogen staren me achter vossenmaskers aan. Mannen en vrouwen, allen gehuld in slechts een witte toga, gouden sjerp om hun middel en gouden medaillon om hun nek knikken me bemoedigend toe. Ik herken de Oekraïense vrouw die ik dik een week geleden in de trein had 'ontmoet'. Ze blaast me een luchtkusje toe. En ook Damian, de man die ik in de bus had getroffen, knikt met een brede lach. Ik rol mijn lippen nat bij de herinnering aan hoe hij me ongekend verwende in de tjokvolle pendelbus. Hij liet me zelfs *squirten*: iets waarvan ik niet eens had geweten dat ik dat kon.

De vele ogen maken me wat timide, maar geven me ook een blijdschap die ik nooit eerder heb beleefd. Eindelijk word ik geaccepteerd in een groep. En dan ook nog eens een van lieve, passionele mensen met de beheersing van een Gouden Vos doordat ze allemaal Vossenjacht hebben uitgespeeld. *En* ze hebben dezelfde interesse als ik in heerlijke, stomende seks! Zouden al die vossen hier in Villa Vulpes wonen?

Aan de andere zijde van me wuift Rico de Piccolo me toe en ik zwaai verlegen terug. Maar mijn hart huppelt wanneer ik achter zijn brede lijf Melanies fijne gestalte zie verschijnen. Wat een verrassing! Ik had niet verwacht dat ze de lange treinreis ervoor over zou hebben om bij mijn...